

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1998-1999

26 november 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WERKGELEGENHEID EN ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN

Interpellatie van de heer Karel De Gucht tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de beslissing van de federale regering inzake ontwikkelingsprogramma's voor Airbus en de gevolgen hiervan voor het Vlaams Gewest
Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de subsidiëring van het Adelahuis in Mesen

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over politieke benoemingen in Vlaamse wetenschappelijke instellingen

Vraag om uitleg van de heer Didier Ramoudt tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het opschorten van de expansiesteun aan de hotelsector

Vraag om uitleg van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de Vlaamse reisindustrie en de oproep van de Birmese bevolking

Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden

Donderdag 26 november 1998

VOORZITTER : De heer Robert Voorhamme

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.20 uur.*

Interpellatie van de heer Karel De Gucht tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de beslissing van de federale regering inzake ontwikkelingsprogramma's voor Airbus en de gevolgen hiervan voor het Vlaams Gewest

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Gucht tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de beslissing van de federale regering inzake ontwikkelingsprogramma's voor Airbus en de gevolgen hiervan voor het Vlaams Gewest.

De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte collega's, ik heb uit goede bron vernomen dat op de federale ministerraad van 24 juli 1998 werd beslist om 2,053 miljard frank vrij te maken voor onderzoek- en ontwikkelingsprogramma's in het kader van Airbus. Ik zeg wel degelijk 'uit goede bron vernomen', want in het perscommuniqué dat na die ministerraad werd vrijgegeven, werd daarover met geen woord gerept. Dit is een bijzonder verwonderlijke zaak, vooral omdat het hier niet over geheime militaire programma's gaat, maar over de medewerking aan de ontwikkeling van een nieuwe generatie Europese burgervliegtuigen, met name de Airbus A340/500-600 en de Airbus A3XX.

De geschiedenis lijkt zich te herhalen. Ook op 2 oktober 1996 had de federale ministerraad immers de federale ministers van Economische Zaken en

Wetenschapsbeleid belast om met de gewesten te onderhandelen over de bijdragen van de overheid in de onderzoeks- en ontwikkelingskosten van het Airbus-programma. Met dat doel werd zelfs een interkabinettenwerkgroep opgericht, die ook herhaaldelijk is samengekomen. Die onderhandelingen blijken zeer moeilijk te zijn verlopen. In een van de betreffende rapporten was zelfs sprake van 'vele divergentiepunten met en tussen de gefedereerde entiteiten aangaande de problemen van de noden van de verdeelsleutels en de gevraagde garanties om aan de realisaties van het Airbus-project A340/600 en A3XX mee te werken'. Op een bepaald ogenblik is de zaak blijkbaar zelfs volledig geblokkeerd geraakt en heeft de minister van Wetenschapsbeleid zich genoodzaakt gezien het dossier dan maar opnieuw door te schuiven naar het kernkabinet. Het kernkabinet is er blijkbaar wel uitgeraakt en heeft op 24 juli 1998 de eerder genoemde beslissing doorgedrukt in de federale ministerraad.

Mijnheer de minister-president, deze interpellatie mag niet worden beschouwd als een verwijt aan uw adres of aan het adres van het Vlaams Gewest dat u in dit dossier niets zou hebben gedaan. Uit mijn opzoeken is immers ook gebleken dat het Vlaams Gewest zich tijdens de onderhandelingen bijzonder hard heeft opgesteld. Maar precies in het licht van die vaststelling is het uiteindelijke resultaat zo verbazingwekkend.

De federale ministerraad heeft in totaal reeds 1,926 miljard frank vrijgemaakt en moet nog een bedrag van 127 miljoen frank verdelen. Voor die pakweg 2 miljard frank ligt de verdeelsleutel op 55 percent voor Wallonië, 25 percent voor Brussel en 20 percent voor Vlaanderen. Voor het programma Airbus A340/500-600 krijgen we zelfs maar 11 percent van de middelen toegekend. Voor het programma Airbus A3XX, een groot vliegtuig met een capaciteit van 400 tot 600 passagiers, ligt die ver-

De Gucht

deelsleutel iets gunstiger, maar krijgen we toch ook amper 26 percent.

Dit is toch werkelijk de omgekeerde wereld. Vlaanderen profileert zich als een regio waarin de moderne technologie en de innovatie hoog in het vaandel worden gevoerd. Maar komt het erop aan middelen te besteden aan onderzoeks- en ontwikkelingsprogramma's die zich toch onmiskenbaar in deze hoogtechnologische sectoren situeren, dan blijkt Vlaanderen daar bijzonder bekaaid af te komen. Bovendien is deze verdeelsleutel niet de normale. De normale verdeelsleutel die bijvoorbeeld geldt voor militair projecten, ligt op 55 percent voor Vlaanderen, 35 percent voor Wallonië en 10 percent voor Brussel.

Hoe is dit alles mogelijk geweest ? Hoe komt het toch dat de Vlaamse regering zich door het kernkabinet en achteraf door de federale regering in de luren heeft laten leggen ? Welke stappen zult u nog ondernemen om dit nog om te buigen, mijnheer de minister-president ?

Een tweede aspect dat in dit dossier in het oog springt, heeft met bevoegdheid te maken. Was de federale regering wel bevoegd om deze beslissing te nemen ? Conform de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn de gemeenschappen en gewesten bevoegd voor het wetenschappelijk onderzoek in het raam van hun respectieve bevoegdheden. De federale overheid is bevoegd voor ruimtevaartonderzoek, maar niet voor het onderzoek en de ontwikkeling ten behoeve van de luchtvaart. Het wetenschappelijk onderzoek in het kader van de luchtvaart is dus wel degelijk een Vlaamse bevoegdheid. Een tweede mogelijkheid is het beschouwen van het luchtvaartbeleid als een onderdeel van het industrieel beleid, maar ook dat is een gewestelijke materie.

De federale regering verantwoordt de beslissing door te verwijzen naar haar bevoegdheden op het vlak van defensie en telecommunicatie. Deze zouden een federale tussenkomst in de ontwikkelingsprogramma's voor de burgerluchtvaart mogelijk maken. Mijns inziens getuigt deze stelling van bijzonder veel verbeeldingskracht, want ik kan me moeilijk voorstellen wat burgerluchtvaart met defensie of telecommunicatie te maken heeft. Als men er echter vanuit gaat dat elk industrieel project en object dat iets met telecommunicatie te maken heeft op het federaal niveau thuishoort, dan moeten bijzonder veel bevoegdheden worden teruggegeven aan de federale overheid. Telecom-

municatie is immers een 'enabling technology', of een technologie die overal horizontaal aan bod komt. Deze logica werd blijkbaar gevolgd, maar staat haaks op de bevoegdheidsverdeling die de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt.

Artikel 6bis van de bijzondere wet biedt de federale overheid de mogelijkheid om op terreinen die eigenlijk tot de gewestelijke bevoegdheden behoren, toch initiatieven te nemen, structuren op te zetten en te voorzien in financiële middelen. Daaraan zijn echter een aantal voorwaarden verbonden. De initiatieven moeten voorwerp uitmaken van inter- of supranationale overeenkomsten waarbij België verdragspartner is, of betrekking hebben op acties of programma's die de belangen van een gemeenschap of gewest overschrijden. Bovendien is de federale overheid in deze gevallen verplicht om voor haar beslissing een voorstel tot samenwerking voor te leggen aan de gemeenschappen en/of de gewesten. In dit geval gaat het over de gewesten. Dit moet gebeuren op advies van de Federale Raad voor Wetenschapsbeleid.

Dergelijk advies kan onmogelijk verstrekt zijn, aangezien de Federale Raad voor Wetenschapsbeleid nog niet is samengesteld. De raad heeft wel al een voorzitter, want de heer Weckx heeft deze functie als afscheidsgeschenk gekregen toen hij uit de Vlaamse regering is verdwenen. Hij beschikt ook over een secretariaat, maar de 33 leden waaruit de raad zou moeten bestaan, en die moeten worden voorgedragen door de federale minister van Wetenschapsbeleid en door de gewesten en gemeenschapsregeringen, zijn nog niet benoemd. Dit betekent dat de Federale Raad voor Wetenschapsbeleid niet wettelijk is samengesteld en bijgevolg geen advies kan verlenen. Mijnheer de minister-president, dit betekent dat de federale regering deze uitweg evenmin kan benutten. De federale regering heeft dus een beslissing genomen over een dossier waarvoor ze niet bevoegd is.

Een aantal vragen blijven bestaan. Heeft de federale overheid een voorstel tot samenwerking voorgesteld, zoals ze verplicht is door de bijzondere wet ? Volgens mij is dit niet gebeurd, maar deze vraag kunt u ongetwijfeld beter beantwoorden dan ik. In het geval er wel een voorstel tot samenwerking werd ingediend, zou ik willen vernemen welke houding de Vlaamse regering terzake heeft aangenomen. Werd het voorstel aanvaard ? In het geval er geen voorstel werd gedaan, zal de Vlaamse regering dit feit dan aangrijpen om het dossier te blokkeren ?

De Gucht

Mijnheer de voorzitter, de beslissing van de federale regering is niet enkel verrassend, maar ook ontgoochelend omwille van de volgende redenen. Ten eerste scoort Vlaanderen bijzonder laag met slechts 20 percent van de middelen, terwijl Vlaanderen een regio is die er prat op gaat heel sterk te staan in hoogtechnologische sectoren. De verdeelsleutel is beledigend voor Vlaanderen en het Vlaamse bedrijfsleven.

Ten tweede is de beslissing ontgoochelend omdat het over een hoogtechnologische sector gaat waarin Vlaanderen via de begroting sterk investeert. Tijdens deze zittingsperiode werd jaarlijks 2 miljard frank voor innovatie aan het budget toegevoegd. Ik heb het innovatiebeleid van naderbij bekeken, en ik zal u er deze avond, of beter deze namiddag, enkele vragen over stellen.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer De Gucht, u kunt dit gerust deze avond doen. Innovatie is niet aan tijd, plaats noch techniek gebonden. Innovatie is een houding, een ingesteldheid en een cultuur.

De heer Karel De Gucht : Over die cultuur zal ik u tijdens de begrotingsbespreking een aantal vragen stellen.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik dacht dat u hierover al het een en het ander had meege-deeld buiten deze commissie.

De heer Karel De Gucht : Dat klopt.

Minister-president Luc Van den Brande : Misschien was het in een andere commissie, maar in heb er niets over teruggevonden in de agenda van de bevoegde commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.

De heer Karel De Gucht : Het was niet in een andere commissie, maar op een persconferentie van de VLD.

Minister-president Luc Van den Brande : Ach ja, een persconferentie van de VLD ?

De heer Karel De Gucht : Inderdaad, de VLD is de grootste oppositiepartij in Vlaanderen.

Minister-president Luc Van den Brande : Nu u het zegt.

De voorzitter : Mijnheer De Gucht, ik wil u erop wijzen dat u nog over drie minuten beschikt.

De heer Karel De Gucht : Langs Vlaamse zijde proberen we alles op een lijn te krijgen voor de staatshervorming. We eisen terecht een aantal nieuwe bevoegdheden. Het is dan ook erg frappant dat de federale overheid de kaas van tussen de boterham van Vlaanderen eet over een gewestbevoegdheid. Daarover kunnen we kwaad zijn op de federale regering omdat dit op een beledigende manier gebeurt. Dit Vlaams Parlement moet zich echter ook afvragen hoe het komt dat de Vlaamse regering niet op haar strepen heeft gestaan en er niet voor heeft gezorgd dat dit dossier op een correcte manier werd behandeld. Wat zult u, mijnheer de minister-president, concreet doen om deze onduidelijke situatie recht te zetten ?

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de heer De Gucht. Mijnheer de minister-president, ik heb u een tijd geleden min of meer dezelfde schriftelijke vragen gesteld. U hebt toen in uw antwoord een en ander beloofd. Ik ben dan ook erg benieuwd naar uw antwoord van vandaag.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, in tegenstelling tot wat u beweert, werden de gewesten niet betrokken bij de totstandkoming van de beslissing van de federale ministerraad van 24 juli 1998. Dat sluit uit dat er een consensus was met de gewesten om tot deze beslissing te komen. In de loop van 1997 en begin 1998 vergaderde op initiatief van de federale regering een interkabinettenwerkgroep, waaraan ook de gewesten deelnamen. De besprekingen hebben nooit tot tastbare resultaten geleid.

In de werkgroep kwam heel duidelijk een tegenstelling aan het licht over de visie op het industrieel beleid. Mijn vertegenwoordigers huldigden de stelling dat de Airbussteun zoveel mogelijk moet aansluiten bij de gewone praktijken en tarieven inzake steun aan wetenschappelijk onderzoek. Er mag rekening worden gehouden met de hogere steuntarieven in andere Europese landen. Onderzoek en ontwikkeling moeten worden aangemoedigd in bedrijven die niet tot de traditionele luchtvaartsector behoren. Het gaat bijvoorbeeld

Van den Brande

om belangrijke toeleveranciers van uitrustingen en elektronische systemen.

De Vlaamse bedrijven beschikken over een aantal sterke troeven. Samen met minister Van Rompuy meen ik dat overheidssteun die neigt naar exploitatiesteun van commerciële bedrijven niet aangewezen is. Ik neem aan dat we het daarover eens zijn. Er was dus niet alleen een probleem inzake ventilatie en repartitie, maar ook een inhoudelijk probleem over de aanpak van een dergelijk dossier.

Ik beaam uw vaststelling, mijnheer De Gucht, dat de verdeling van de federale middelen tussen de gewesten bijzonder onevenwichtig is en in het nadeel van de bedrijven in Vlaanderen. Er werd tot op heden nog geen uitvoering gegeven aan deze beslissing. Nadat ik kennis had genomen van de beslissing van de federale ministerraad, heb ik in een brief aan de eerste minister de geldigheid van de beslissing betwist, omdat er geen samenwerkingsakkoord werd voorgelegd of afgesloten met de gewesten.

De federale regering stelt dat ze volledig bevoegd is tot het nemen van deze beslissing op grond van artikel 6 bis, paragraaf 2.5 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen. Dit artikel stelt dat de federale regering bevoegd is voor de : 'programma's en acties die een homogene uitvoering vereisen op nationaal of internationaal vlak in domeinen en volgens nadere regels vastgesteld in samenwerkingsakkoorden bedoeld in artikel 92bis, paragraaf 1'.

De federale regering blijkt zich niet te beroepen op artikel 6 bis, paragraaf 3, zodat het al of niet samengesteld zijn van de Federale Raad voor Wetenschapsbeleid in deze aangelegenheid niet als argument kan worden gebruikt. We hebben formeel gesteld dat we ons niet kunnen terugvinden in deze beslissing.

We hebben laten weten dat de beslissing niet op de gepaste manier was genomen. We hebben van federaal minister Ylief een uitnodiging ontvangen voor een beraad over een alsnog af te sluiten samenwerkingsakkoord. De besprekingen daarover zijn nu aan de gang. Wat ook de uitkomst weze, ik wil vermijden dat de Vlaamse bedrijven die krachtens de federale beslissing recht hebben op steun, die steun niet krijgen terwijl andere bedrijven in het koninkrijk hem wel zouden ontvangen. Dat zou een bijzonder slecht onderhandelingsresultaat zijn. We blijven de beslissing van de federale regering van

24 juli betwisten. We beschikken daarvoor over goede inhoudelijke en juridisch-technische argumenten.

De voorzitter : De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Karel De Gucht : U bevestigt mijn analyse, mijnheer de minister-president. De federale regering beroept zich blijkbaar op een ander artikel zodat de Federale Raad voor het Wetenschapsbeleid er niets mee te maken heeft, maar dat verandert weinig aan de grond van de zaak.

Wat moet Vlaanderen ondernemen ? U hebt geprotesteerd bij de federale regering. Minister Ylief wil nu toch een samenwerkingsakkoord afsluiten, waarmee hij zijn vergissing toegeeft. De beste oplossing lijkt me een bevoegdheidsconflict in te roepen. De federale overheid gaat immers in tegen de Grondwet en de bijzondere wet. Als we dit ongemoeid laten, kunnen we de eerstvolgende maanden geen initiatieven nemen voor de bedrijfs-wereld. Als onze aandacht verslapt, kan men de beslissing toch nog uitvoeren. Een beslissing betwisten maakt ze niet ongedaan. We naderen de verkiezingen, een uitgelezen periode om die beslissing stiekem in praktijk om te zetten.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer De Gucht, ik zal tot de laatste dag voor de verkiezingen de Vlaamse belangen behartigen.

De heer Karel De Gucht : Daar twijfel ik niet aan. Toch moet het Vlaams Parlement een bevoegdheidsconflict inroepen. Ik zal een motie in die zin indienen zodat de plenaire vergadering zich erover kan uitspreken. Dat lijkt me de aangewezen weg om duidelijk stelling te nemen.

Minister-president Luc Van den Brande : Daarover zal het parlement dan moeten oordelen. Vóór men een bevoegdheidsconflict kan inroepen, moet er sprake zijn van een beslissing en dat is nog maar de vraag.

De heer Karel De Gucht : Men kan vrij makkelijk een antwoord geven op de vraag of er een beslissing werd genomen. Tenzij de federale regering u heeft meegedeeld dat de beslissing werd opgeschort, is er een beslissing. Dat kunt u best nakijken in uw eigen briefwisseling. De beslissing kan onwettig zijn, in tegenstrijd zijn met de bevoegdheidsverdeling, achteraf kan men initiatieven nemen om een voor iedereen aanvaardbare oplossing te vinden, feit blijft dat ze bestaat. Dat is een op juridisch vlak vrij eenvoudige aangelegenheid.

De voorzitter : Ik veronderstel dat deze interpellatie niet tot doel heeft deze discussie nu ten gronde te voeren.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer De Gucht werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Bogaert tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de subsidiëring van het Adelahuis in Mesen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bogaert tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de subsidiëring van het Adelahuis in Mesen.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in tegenstelling tot wat ik vanmorgen in de krant heb gelezen, klopt het niet dat de Vlaamse politici zich ver van dit dispuut hebben gehouden. Het is niet mijn schuld dat mijn initiatief, dat op 29 september 1998 werd ingediend, pas op 26 november wordt geagendeerd.

Die lange periode heeft me wel in staat gesteld om te verwijzen naar 11 november. Mijnheer de minister-president, iedereen in Vlaanderen weet dat u op die dag niet in Ieper was, maar wel - toevallig of niet - in Mesen.

Minister-president Luc Van den Brande : Het was niet toevallig. Dit onderwerp is hier echter niet aan de orde. Op 10 november werd ik uitgenodigd om de plichtigheid bij te wonen. Ik ben daar met veel overtuiging op ingegaan.

De heer Jean-Marie Bogaert : U zult me daar geen kwaad woord over horen zeggen. Ik wil er enkel op wijzen dat u achteraf, samen met uw Ierse collega, te gast was op een receptie die werd aangeboden door de stad Mesen in het Adelahuis. U hebt het huis dus zelf gezien. Op dat ogenblik waren er een aantal prachtige Oudenaardse wandtapijten tentoongesteld uit de zestiende en achttiende eeuw.

Minister-president Luc Van den Brande : Mechelen heeft een grote traditie inzake tapijtweverij. U begrijpt dan ook dat ik zeker oog heb voor het beste wat ambachtelijk werd voortgebracht. Er bestaat zeker een zekere verwevenheid.

De heer Jean-Marie Bogaert : Net zoals alle collega's heb ik midden september een kopie gekregen van een brief die de voorzitter van het Vlaams Parlement van het Adelagenootschap had ontvangen. Hierin stonden alarmerende berichten over de evolutie en de financiële toestand van het huis.

We hebben onmiddellijk met de betrokkenen contact opgenomen. Samen met de heer Vandenbroeke heb ik afgelopen zomer een bezoek gebracht aan de schitterende tentoonstelling die daar plaatsvond, getiteld 'De kleren maken de man'. De tentoonstelling maakte duidelijk welke rol kleren in ons leven kunnen spelen, hoe ze de mens er voor naan doen uitzien maar hem ook kunnen vernederen. Men liet er bijvoorbeeld plunjes uit Auschwitz en Birkenau zien.

Uit het bezoek bleek echter ook de penibele financiële geschiedenis die achter het huis schuilgaat. Mijnheer de voorzitter, de betrokkenen zouden u naar aanleiding van de bespreking van het decreet over Toerisme Vlaanderen nadrukkelijk hebben meegedeeld dat ze wensten te worden gehoord. Dit is toen aan mijn aandacht ontsnapt. Ik weet niet of dit ooit ter goedkeuring aan ons is voorgelegd. Ze zijn in ieder geval niet gehoord en zijn wat dit betreft dus eigenlijk afgescheept. Dit kan evenwel ook aan mijn aandacht zijn ontsnapt. In ieder geval waren zij hierover bijzonder ongelukkig.

Ik zal de feiten hier niet allemaal op een rijtje zetten. Alle leden van de commissie hebben trouwens gisteren in hun postbakje een brochure gevonden. Hierin wordt de lijdensweg tussen 1991 en vandaag vrij gedetailleerd uiteengezet onder de titel 'Alleen maar onkunde ?'.

Het genootschap is eigenlijk pas in 1996 opgericht, als gevolg van het Opbouwwerk Heuvelland, dat al veel vroeger tot stand was gekomen. Dit laatste is eigenlijk één van de eerste privé-initiatieven ge-

Bogaert

weest die het opbouwwerk in Vlaanderen gestalte hebben gegeven. Dit is hen door een aantal mensen trouwens niet altijd in dank afgenomen. Het Opbouwwerk Heuvelland heeft het hôtel de ville in Mesen aangekocht en omgedoopt tot het Adelahuys. Het was de bedoeling dit uit te bouwen tot een ontmoetingshuis voor meervoudig Vlaanderen. Eén van de opdrachten die het zichzelf toen onder meer had gesteld, was de visualisering van de geschiedenis van Vlaanderen, maar dan op een vrij originele manier, in een soort van beeldverhaal : in tapijtwerk, borduurwerk, kant, enzovoort. Hierbij zou textiel, wat voor de regio altijd al een belangrijke sector is geweest, worden gebruikt als rode draad. Als streefdatum voor de definitieve realisatie werd het jaar 2003 vastgelegd.

Wat is er nu gebeurd ? De financiële toezeggingen door het toenmalig Vlaams Commissariaat-Generaal voor het Toerisme, tegenwoordig Toerisme Vlaanderen geheten, die waren gekoppeld aan belangrijke Europese subsidies, werden zeer laat gehonoreerd. Eerst is lang gediscussieerd over de eventuele toezegging. Nadat de beslissing tot toekenning was genomen, heeft het lang geduurd voor men tot een eigenlijke betaling is overgegaan. Bovendien is die betaling vandaag nog steeds niet conform de originele beslissing gebeurd. Dit heeft ook tot grote verwarring geleid bij de raadsman die door Toerisme Vlaanderen in het juridisch proces is aangesteld. Die raadsman heeft zich hierdoor zelfs vergist in de klacht waar het ging over een totaalbedrag van 13 miljoen frank, de toegekende maar nooit uitbetaalde betoelaging. Het effectief uitbetaalde bedrag ligt rond de 11.800.000 frank. *(Rumoer)*

Is de minister-president zich ervan bewust dat het terugvorderen van die uitgekeerde toelage, zelfs al gaat het niet om het volledig bedrag, eigenlijk de vernietiging van de realisatie van het project tot gevolg zal hebben ? Hoe kan de minister-president deze procedure verantwoorden, wanneer hij weet dat hierdoor het verder afbetalen van de reeds gerealiseerde restauratie definitief onmogelijk wordt ? Ik zou die verantwoordelijkheid niet willen dragen. Bent u bovendien bereid, mijnheer de minister-president, om de gelden - als ik goed ben ingelicht, gaat het over meer dan drie miljoen frank Europees geld - die momenteel nog altijd geblokkeerd staan op een rekening bij de Afdeling Europa, Economie, alsnog vrij te geven, aangezien eigenlijk is voldaan aan de voorwaarden voor die subsidiëring ?

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van Den Brande : Mijnheer de voorzitter, via deze vraag om uitleg van de heer Bogaert wil ik van de gelegenheid gebruik maken om een reactie te geven op de brief van de heer en mevrouw Hardeman-Van Driesschen, gericht aan de voorzitter van het Parlement. Dit stuk, daterend van 14 september 1998, is overgemaakt aan de leden van deze commissie. Dit heeft belang met betrekking tot de houding die is aangenomen. In die brief staat het volgende : 'Het project Adelahuys diende een permanent bezoekerscentrum te worden waar de ontwikkeling van de Vlaamse textielactiviteit wordt toegelicht. Plannen bevatten volgende onderdelen en functies : een beeldverhaal van het textiel in zeventig taferelen, een ambachtelijk weefatelier, een modeatelier waar ontwerpen worden uitgevoerd van topmodedisigners uit Vlaanderen, een cursusatelier voor kwaliteitsvol vrijetijdswerk, een ruimte voor modeshows en andere textielevenementen, een ruimte voor wisselende tentoonstellingen rond textielthema's of historische thema's, een blekerij en ververij in de binnentuin.' Ik wil trouwens mijn bewondering uitspreken voor enkele tapijten die ik zag hangen.

De initiatiefnemer is de Koninklijke VVV West-Vlaamse Bergen VZW. Toerisme Vlaanderen subsidieerde dit initiatief omdat het voor de streek een toeristische hefboom teweeg kan brengen. Het project moest het hele jaar operationeel zijn. Rekening houdend met de talrijke doelstellingen, moeten we nagaan wat de heer Hardeman en de vraagsteller naar voren hebben gebracht. Het antwoord zal niets dan de waarheid inhouden.

De subsidieaanvraag werd traag afgehandeld, de volledige subsidie werd niet uitbetaald en wordt op een onheuse manier teruggevorderd. Ik deel de commissieleden mee dat het dossier momenteel wordt behandeld door de rechtbank van eerste aanleg van Ieper. Er wordt binnenkort een uitspraak verwacht over de terugvordering van de subsidie. Aangezien de procedure nog loopt, wil ik me zorgzaam uitdrukken.

De heer Jean-Marie Bogaert : Ik vraag waarom u vragende partij bent. Vragende partij zijn betekent immers niet hetzelfde als een lopend gerechtelijk onderzoek. U moet zich dus niet zorgzaam uitdrukken. Ik wil dat u klaar en duidelijk zegt wat u met dit project van plan bent.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Bogaert, als u me niet had onderbroken, wist u dat al.

De heer Jean-Marie Bogaert : Dat zou me verwonderen. Ik zit al twee maanden op mijn honger. Het komt niet meer op twee minuten aan.

De voorzitter : Mijnheer Bogaert, u moet wel rekening houden met de reglementaire spreektijd.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Bogaert, uit de dossieranalyse blijkt helemaal geen onredelijke vertraging. Wel werden van bij het begin vragen gesteld over de solvabiliteit. Het onderzoek naar de kredietwaardigheid van de vereniging en het beantwoorden van de terechte vraag over de leefbaarheid van het project vroegen meer tijd dan de initiatiefnemer had verwacht. De raad van bestuur van Toerisme Vlaanderen en het Rekenhof, dat de toezichhoudende overheid is, stelden terecht een aantal vragen over de haalbaarheid van dit uitgebreid initiatief. Toerisme Vlaanderen betaalde de subsidie onmiddellijk uit aan de aannemer, hoewel dat bij andere dossiers niet het geval is.

De heer Jean-Marie Bogaert : U bedoelt rechtstreeks.

Minister-president Luc Van den Brande : Daardoor moest de KVVV West-Vlaamse Bergen deze bedragen niet voorschieten. Er wordt beweerd dat een groot deel van de toegekende subsidie nog niet werd uitbetaald. Uiteraard werd de subsidie slechts uitbetaald na indiening en verificatie van de verantwoordingsstukken. Op basis van ramingen werd een maximumsubsidie van 13 miljoen frank, met een maximumpercentage van 35 percent vastgelegd. De ingediende verantwoordingsstukken bleken evenwel slechts voldoende om een bedrag van 11.808.223 frank te verantwoorden. In tegenstelling tot wat wordt beweerd, werd wat op basis van documenten verantwoord is, tot de laatste centime uitbetaald.

Uiteraard krijgt de KVVV enkel een subsidie voor de door Toerisme Vlaanderen goedgekeurde projecten. Wij, of beter gezegd Toerisme Vlaanderen, kennen geen subsidie toe voor de grond, de afbraakwerken en de kosten van de stabiliteitsstudie. Er wordt ook geen subsidie toegekend ter vervanging van de niet-uitbetaalde EFRO-gelden. Er werd daarover heel uitdrukkelijk informatie verstrekt bij brief van 24 juni 1995. In die brief werd meegedeeld dat de KVVV reeds 9.695.838 frank had gekregen. Er werd aangekondigd dat op basis

van de laatste verantwoordingsstukken nog een bedrag van 2.112.385 frank zou worden betaald. Dat gebeurde op 4 juli 1995.

Mijnheer Bogaert, uzelf, de andere commissieleden en de regering moeten zich heel nauwgezet op de verantwoordingsstukken baseren. De betaling van de volledig te subsidiëren bedragen gebeurde net op basis van de ingediende documenten en binnen de wettelijke voorwaarden.

Mijnheer de voorzitter, Toerisme Vlaanderen heeft de plicht de toeristische bestemming van de subsidie op te volgen. De permanente werking en de uitvoering van het programma van het textielzoekerscentrum zijn een essentiële voorwaarde voor de subsidie. Bij een verkeerd gebruik van de overheidssubsidie wordt de terugvorderingsprocedure steeds gestart. Het Rekenhof formuleerde bedenkingen over de exploitatie van het Adelahuis. Bovendien kwamen uit verschillende hoeken berichten dat een deel van het huis leegstond. De raad van bestuur van Toerisme Vlaanderen besprak deze aangelegenheid meermaals. Dat leidde tot een inspectie ter plaatse.

De vaststellingen werden op 1 juli 1998 gerapporteerd aan de raad van bestuur. De raad van bestuur gaf geen opdracht om verder overleg te plegen met de VVV, maar besliste om over te gaan tot terugvordering van de subsidie, aangezien de toeristische bestemming, overeenkomstig artikel 3 van het KB van 14 februari 1978, niet kan worden gewaarborgd. Om haar belangen te verdedigen, beslist de raad van bestuur om indien nodig de hypotheek op het Adelahuis te lichten. Tot zover de notule.

Voor de procedure van terugvordering werd deze vaststelling door een deurwaarder overgedaan en bevestigd. Dat betekent dat Toerisme Vlaanderen op de meest nauwgezette wijze heeft gehandeld, op basis van verantwoordingsstukken. Mijnheer Bogaert, u zou trouwens de eerste zijn geweest om Toerisme Vlaanderen te bekritisieren als ze niet nauwgezet en conform de doelstellingen hadden gehandeld.

Dit is ons standpunt. Na de uitspraak zal worden bekeken welke houding Toerisme Vlaanderen verder zal aannemen.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de voorzitter, het antwoord van de minister-president ontgoocht me ten zeerste. Natuurlijk zou ik de eerste

Bogaert

zijn geweest om kritiek te uiten. Maar u moet me eens uitleggen hoe de beslissing van Toerisme Vlaanderen van 24 juni 1995 strookt met uw verklaring van daarnet dat er alleen wordt uitbetaald wanneer stukken ter verantwoording worden voorgelegd.

Mijnheer de minister-president, u hebt vooraf beslist een toelage van 13 miljoen frank toe te kennen. U zegt dat die toelage enkel op basis van voorgelegde facturen werd uitbetaald. Op een bepaald ogenblik toen de werken nog gaande waren, zijn facturen voorgelegd voor een bedrag van 11,808 miljoen frank. Ondanks het feit dat deze werken niet waren voltooid, besliste men op 24 juni dat de toelage 11.808.434 frank zou bedragen. Afgelopen. De werken moesten worden stopgezet. Er zou geen frank meer worden betaald. Men verklaarde zelfs dat eventuele facturen die nog zouden volgen, ook niet meer zouden worden betaald. Als gevolg daarvan werd natuurlijk ook de Europese toelage geschrapt. De originele verbintenis vanwege Toerisme Vlaanderen werd immers niet nageleefd, want er werd een nieuwe beslissing genomen. En dat gebeurde helemaal niet op basis van voorgelegde documenten.

Het heeft trouwens geduurd van 1991 tot 1995 vóór die uitbetaling heeft plaatsgevonden. Natuurlijk kan men opwerpen dat eerst de werken moesten plaatsvinden voor de uitbetaling kon worden verricht. Maar men heeft het pand inderdaad gerestaureerd. U hebt het resultaat met uw eigen ogen kunnen zien. Zeg dus niet dat het geld voor andere zaken werd aangewend. Indien u dat beweert, moet u dat bewijzen. Het bewijs dat de toegekende gelden tot de laatste frank werden besteed aan het project waarvoor ze waren bestemd, is in het bezit van Toerisme Vlaanderen. U herhaalt natuurlijk de redenering uit de besluiten die men kan inzien bij de rechtbank. Het verbaast me trouwens dat het Rekenhof zich in het begin van de jaren negentig zou hebben uitgesproken over de haalbaarheid van projecten. Dat was toen niet de taak van het Rekenhof.

Terwijl de restauratiewerkzaamheden nog volop aan de gang waren, hebt u een inspecteur onaangekondigd voor een gesloten voordeur laten verschijnen, om vast te stellen dat het huis niet in exploitatie was. U had zich de moeite kunnen besparen om die man naar Mese te sturen. Dat had u immers van hieruit ook kunnen zien. Dat u echter op basis van een dergelijk inspectieverslag naar de rechtbank stapte om de uitgekeerde toelage terug te

eisen, vind ik de grens van het toelaatbare overschrijden. Daarmee zegt u eigenlijk nadrukkelijk dat u het geld integraal terug wenst dat u hebt besteed aan de restauratie van het Adelahuis in de staat waarin het zich vandaag bevindt. Maar de registratie is wel gebeurd. Om zijn belang veilig te stellen is de aannemer trouwens ondertussen volle eigenaar geworden van het hele pand. Maar ik zal niet in detail treden.

Mijnheer de minister-president, uw goede wil terzake kennend, wil ik erop aandringen dat u het dossier opnieuw bekijkt, met de nodige mildheid. U moet voor uzelf uitmaken of u de verantwoordelijkheid wilt opnemen voor de juridische gevolgen en de financiële implicaties die een rechterlijke uitspraak met zich kunnen meebrengen. Ik ben ervan overtuigd dat u dan zelf tot de conclusie zult komen dat het beter is een andere oplossing te zoeken dan de juridische procedure die u via Toerisme Vlaanderen hebt ingezet. Een veel betere oplossing is mogelijk als men daartoe maar met een aantal mensen met goede wil rond de tafel gaat zitten.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, in het begin van mijn betoog heb ik verklaard met veel zorg te willen antwoorden, onder andere gezien de hangende procedure. Daarmee heb ik de houding van de raad van bestuur van Toerisme Vlaanderen aangegeven.

De Vlaamse regering heeft een aantal zaken gedelegeerd aan Vlaamse openbare instellingen, zoals Toerisme Vlaanderen. Ik moet de beslissing van deze instellingen respecteren. Ik wil me niet uitspreken over mogelijkheden die zich kunnen aandienen. Ik heb u correct willen informeren over de feiten van deze zaak.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over politieke benoemingen in Vlaamse wetenschappelijke instellingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbroeke tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over politieke benoemingen in Vlaamse wetenschappelijke instellingen.

De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, het is met enige schroom dat ik deze vraag om uitleg stel. De inspiratie van mijn vraag gaat eigenlijk terug tot de voorbije zomervakantie. In een weekblad las ik toen een artikel met de titel 'De politiek van het benoemen.' Uiteraard dacht ik eerst met een typisch komkommerartikel te maken te hebben. Toen ik het echter las, kwamen er wel degelijk enkele vragen bij me op. Het gaat in dit verband dan vooral over de VITO en het VIB.

Wie de laatste tijd het doen en laten van de VITO volgt, kan niet anders dan tot de conclusie komen dat daar een ware vaudeville wordt opgevoerd. Er wordt een algemeen beheerder aangetrokken, maar die persoon blijkt daar niet op in te willen gaan. Dit herhaalt zich meerdere keren. Nochtans krijgt de algemeen beheerder van de VITO een meer dan behoorlijke wedde. Daar kan het dus niet aan liggen.

Mijnheer de minister-president, zijn de criteria werkelijk van die aard dat het zo goed als onmogelijk is om een capabel iemand aan te trekken, of heeft dit veeleer te maken met het feit dat het beheerscontract met de VITO op het einde van dit jaar aan herziening toe is ? Dat zou ik eventueel kunnen afleiden uit het feit dat u momenteel voor een algemeen beheerder ad interim hebt gezorgd.

Ik wil het ook nog even hebben over het VIB. Het Vlaams Parlement wil een glazen huis zijn. We zijn allen voorstander van een open politiek. Is het dan nog wel aanvaardbaar dat op dit niveau wetenschappers worden benoemd via een politieke dosering ? Ik twijfel zeker niet aan de kwaliteit van het VIB of van de mensen die er de leiding van hebben, integendeel zelfs. Ik wil er alleen op wijzen dat in het verleden al genoeg is gebleken dat werken met politieke doseringen het goed functioneren van instellingen in hoge mate hypothekeert.

Dit hebben we trouwens een vijftal jaar geleden al meegemaakt met de VITO. Daar heeft men toen verschillende mensen moeten ontslaan. Hetzelfde geldt voor het IWT en voor de voorganger van

Export Vlaanderen. Toen ging het over een politieke dosering met drie partijen. De betrokken personen waren zeer capabele mensen, maar ze konden gewoon niet functioneren als gevolg van die politieke dosering.

Mijnheer de minister-president, ik herhaal mijn vraag. Enerzijds mikt men op topkwaliteit, maar anderzijds maakt men de benoemingen afhankelijk van een politieke dosering. Is dit nog wel langer aanvaardbaar ?

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister-president, vorig jaar werd ik geconfronteerd met een dossier dat een gevolg was van die politisering van het VIB. Ik heb u toen geïnterpeleerd over de verdeling van de middelen voor het biotechnologisch onderzoek, meer bepaald over de extra onderzoeksomveloppe daarvan.

Ik had het toen vooral over het lot van een project biotechnologie van het Centrum Medische Genetica van de Universiteit Antwerpen. Dat project was aanvankelijk goedgekeurd, maar werd op het laatste moment toch nog verdrongen door een ander project, ook al beantwoordde dat andere project niet aan de vereiste criteria. Het werd echter ingediend door de broer van een notoir CVP-politicus.

Mijnheer de minister-president, dit staat toch wel de bezorgdheid van de heer Vandenbroeke. Het gaat hier immers om een duidelijk voorbeeld van de nefaste gevolgen van de politisering zoals die onder andere ook bij het VIB plaatsvindt. Daarom ben ik vandaag komen luisteren naar de uiteenzetting van de heer Vandenbroeke. Ik ben dan ook zeer nieuwsgierig naar uw antwoord op zijn vragen.

Ik mag ook niet onvermeld laten dat ongeveer een maand na mijn interpellatie de indiener van het project dat uiteindelijk uit de boot is gevallen, blijkbaar als gevolg van mijn interpellatie ontslagen werd op de universiteit.

De voorzitter : Mijnheer de minister-president, bij de VITO zou de procedure zijn afgerond. Het is nuttig om enige duidelijkheid te scheppen over de procedure voor de aanstelling van een afgevaardigd bestuurder.

Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Vandenbroeke, u verbaast mij. U weet dat ik grote bewondering heb voor uw degelijke, grondige analyse van dossiers. U gaat gewoonlijk niet af op een flard van een artikel of een statement van een journalist. Blijkbaar is dit nu wel gebeurd.

Waarschijnlijk hebt u door omstandigheden niet de mogelijkheid gehad om de brief te lezen die ik in het bedoelde weekblad als antwoord heb laten publiceren. Hierin gaf ik heel duidelijk de juiste toedracht weer. De journalist, nochtans een niet onverstandig man, heeft, zonder de gegevens enigszins na te trekken, iets opgeworpen over politieke benoemingen. Natuurlijk oogt zoiets altijd goed voor een journalist. Het artikel is echter volstrekt onjuist, op niets gebaseerd en nooit gecheckt. Ik heb dat ook uitvoerig uiteengezet in het betrokken weekblad.

Mijnheer Vandenbroeke, u moet toegeven dat ik met een bijzonder grote afstandelijkheid - niet : afwezigheid - optreedt in de projecten van deze wetenschappelijke centra. Ik ben nooit tussengekomen in welk project dan ook. Ik heb me steeds strikt aan de decreten gehouden. U hebt verwezen naar omstandigheden in andere instellingen, jaren geleden. Ik wil geen uitspraken doen over afwegingen van de toenmalige Vlaamse Executieve. Wij hebben in ons wetenschaps- en technologiebeleid duidelijk gekozen voor afstandelijkheid.

Het VIB wordt bestuurd door vertegenwoordigers van het bedrijfsleven, de zes universiteiten en de overheid. Met deze samenstelling hebben we geopteerd voor deskundigheid en vertrouwdsheid met de materie. We hebben ons nooit laten leiden door politieke overwegingen, van welke aard ook, om dit instituut inhoud te geven. Over de oprichting van het Vlaams interuniversitair Instituut voor Biotechnologie vond een zeer uitgebreid overleg plaats met onderzoekscentra, universiteiten en ondernemingen die hun activiteiten in deze sector ontwikkelen. Het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering bespraken deze voorstellen uitvoerig en keurden ze uitdrukkelijk goed.

Nauwelijks twee jaar later benadert men ons in het buitenland omwille van de wetenschappelijke uitstraling van het VIB. Enkele maanden geleden is er een hoorzitting geweest met het VIB naar aanleiding van zijn eerste jaarverslag, waarin dit werd bevestigd. Dit instituut is geconcipeerd zonder muren en zonder dak. Alle deskundigheid is er samengebracht; intussen werken er meer dan 600 mensen. We hebben onder meer op hen een beroep

gedaan om een eerste bijeenkomst van Euro Bio te organiseren in Brussel.

Er is geen enkele twijfel mogelijk over de afstandelijkheid die het beleid in acht neemt. In tegenstelling tot wat de bedoelde journalist beweerde, zijn de heren Bury en Dekeyser enkel omwille van hun zeer degelijke wetenschappelijke achtergrond en omwille van hun ervaringen met projectbeoordeling binnen het Vlaams actieprogramma voor biotechnologie benoemd aan het hoofd van het VIB.

Mijnheer Vandenbroeke, ik heb geen enkele, maar dan ook geen enkele betrokkenheid betoond in de procedure. Men heeft gekozen welke mensen de leidinggevende figuren moesten worden van het VIB; wij hebben deze keuze zonder meer gevolgd. Er werden heel wat kandidaten gepolst en er was uitgebreid overleg met wetenschappelijke kringen, onderzoekslabo's en het IWT. Alles toonde aan dat de deskundigheid van de genoemde personen buiten kijf stond. Ze waren het best geplaatst om die functie op te nemen en het VIB snel op de sporen te krijgen. De ontwikkeling van het VIB brengt deze instelling aan de top van dit vakgebied.

De raad van bestuur van de VITO wordt louter op basis van deskundigheid samengesteld. Met de mensen die effectief in de raad van bestuur zitten, mogen we ervan uit gaan dat de nodige deskundigheid inderdaad aanwezig is. Ik heb een verandering in de procedure doorgevoerd. Daardoor kan de bevoegde minister in de Vlaamse regering voor de aanstelling van de afgevaardigd bestuurder in de VITO, enkel het voorstel van de raad van bestuur bekrachtigen.

In dit artikel wordt zonder meer gesteld dat de heer Dejonghe om een onbekende reden niet langer afgevaardigd bestuurder van de VITO kon blijven. Dat deze journalist zoiets beweert, is onbegrijpelijk. Er moet opzet mee gemoeid zijn. Het is immers absolute nonsens. De heer Dejonghe heeft zelf beslist om opnieuw naar de privé-sector over te stappen, zeer tot mijn ontgoocheling want hij deed zijn werk uitstekend. De VITO is echter geen gemakkelijke instelling en ze heeft een lange voor geschiedenis.

Het is een algemeen probleem in een aantal instellingen en op andere plaatsen dat mensen naar de privé-sector overstappen. De uitoefening van deze functie door de heer Dejonghe werd op geen enkel moment in vraag gesteld. In het artikel wordt beweerd dat er een politieke reden zou zijn. Dat is absoluut onwaar. Ik wilde integendeel niets liever dan dat hij zou blijven.

Van den Brande

In de raad van bestuur werd de procedure gestart om een nieuwe afgevaardigd bestuurder aan te duiden. Eerst werd een poging ondernomen om intern in de VITO iemand te vinden. De heer Kretzschmar werd daarvoor gevraagd. Omwille van persoonlijke redenen zag hij er echter van af. Vervolgens werd een stap gezet om iemand van buitenaf aan te stellen. De heer Allaert, mij onbekend, werd voorgedragen op basis van objectieve curricula en mogelijkheden. Hij besloot echter op het laatste moment om alsnog bij zijn firma te blijven.

Op dit ogenblik is de procedure in de laatste fase om een nieuwe afgevaardigd bestuurder aan te stellen op basis van de voorstellen van de raad van bestuur. Ik ben blij dat u deze vraag hebt gesteld, zodat ik kan tegenspreken wat werd beweerd in een artikel in dit weekblad. Het stemt helemaal niet overeen met de feiten.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de minister-president, uw antwoord verheugt me en tevens verbaast het me niet. Ik heb in mijn inleiding al duidelijk gezegd dat er geen discussie is over de kwaliteit van de instelling en van de mensen die er werken. Daarom heb ik ook gezegd dat ik deze vraag met een zekere schroom stel.

U kunt evenwel niet ontkennen dat dit soort van benoemingen op basis van doseringen in een recent verleden nog gebeurden. Ik ben blij dat u zelf stelt dat u zich daar niet aan bezondigt. Het verheugt me inzonderheid als wetenschapper. Wetenschappelijk gezien is het immers oneerlijk en godgeklagd dat er een politieke inkleuring zou moeten zijn.

U stelt formeel dat dit door uw directe of indirecte tussenkomst niet gebeurt en ik neem aan dat u de waarheid spreekt. Ik ben echter wel verrast, gezien ik ook op de hoogte ben van statistiek, dat het eens te meer toevallig twee mensen zijn die zijn gelieerd met de huidige coalitie. Ik neem aan dat het toeval is.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Ik weet niet wat de mogelijke aanhorigheid is van de heer Dejonghe of andere mensen in het VIB en wens hun privacy te respecteren. Ik heb me volledig

laten leiden door de voorstellen die door de instelling zelf werden gedaan.

Er is een absolute trendbreuk bij de opstelling van de nieuwe decreten terzake, de oprichting van het VIB en de afsluiting van de nieuwe beheersovereenkomst met deze instellingen. De bekrachtiging moet gebeuren op hun voorstel en hun verantwoordelijkheid. Zo hoort het. Dat neemt niet weg dat ook daar bepaalde invloeden spelen.

De vraag van de heer Van Nieuwenhuysen valt buiten dit bestek, maar omwille van de duidelijkheid wil ik er toch iets over zeggen. Het dossier waar naar hij verwijst is aan bod gekomen bij de behandeling van de projecten in het VIB. Er waren vier onderzoeksprojecten als eerste gerangschikt en vijf als aanvullend. Het project dat de heer Van Nieuwenhuysen bedoelt, werd als aanvullend project ingediend. In de eerste fase kon het in aanmerking worden genomen, maar niet in de tweede. Dat hing samen met de prioriteiten en de beschikbare kredieten. Er is een absoluut objectieve evaluatie gebeurd door een internationale jury van experts. Ik valideer wat na expertise als project wordt voorgesteld. Men kan me dat verwijten en zeggen dat het beleid maar zelf moet ingrijpen om te corrigeren. Welnu, dat doe ik niet. Ik voel me niet geplaagd om met wetenschappelijke deskundigheid te oordelen over de inhoudelijke waarde van een project. Daartoe hebben we stelselmatig internationale jury's laten samenkomen en zij geven een oriëntatie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Didier Ramoudt tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het opschorten van de expansiesteun aan de hotelsector

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Ramoudt tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het opschorten van de expansiesteun aan de hotelsector.

De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, misschien kan dit een troost zijn voor de heer Bogaert : mijn vraag dateert van 7 september.

Mijnheer de minister-president, ik wil niet vooruitlopen op de begrotingsbespreking van deze namiddag over het toerisme, maar vermeld wel al dat daar zal blijken dat de bezetting in de hotelsector een aanzienlijke groei kent. Juist nu beslist de regering om de expansiesteun aan de hotelsector tijdelijk op te schorten. Heel eigenaardig is dat de betrokken sector daar niet vooraf van wordt verwittigd, alhoewel u hebt het recht om dat niet te doen. De indieners van dossiers bij de daartoe geëigende bankinstellingen, vernemen dat ze wel een nummer krijgen toegekend, maar dat ze eigenlijk niet meer kunnen rekenen op de expansiesteun die tot op vandaag van kracht was.

Om de begroting niet in onevenwicht te brengen werden de premies, die weliswaar onder de bevoegdheid vielen van Toerisme Vlaanderen, afgeschaft ten voordele van een andere sector. Het geld werd gebruikt om de kampeersector op haar beurt te saneren. Nu de hotelsector met het oog op investeringen in uitbreidingen en nieuwbouw vermoedelijk het best steun kan gebruiken, wordt hij geconfronteerd met een opschorting van de expansiesteun.

Toen we het nieuwe decreet en de nieuwe instelling Toerisme Vlaanderen besproken, hebben we u erop gewezen dat er problemen zouden rijzen tussen de instelling en de administratie. Voor de administratie zegt minister Van Rompuy dat we de expansiesteun moeten opschorten omdat we het economisch investeringsbeleid willen afstemmen op het algemeen toerismebeleid en de ene waarschijnlijk wel zal wachten op de andere. Nogmaals, ik wil niet vooruitlopen op de bespreking van deze namiddag, maar als we het toerismebeleid bekijken dat u voorlegt, zou deze tijdelijke opschorting wel eens van langdurige aard kunnen worden en wordt de sector in de kou gezet zonder er vooraf kennis van te hebben gekregen.

Ik zal niet verder uitweiden over de negatieve gevolgen die een aantal hoteliers zullen ondervinden, maar heb wel enkele vragen. Ik had ten eerste graag de termijn gekend voor de opmaak en behandeling door het Vlaams Parlement. Er wordt gezegd dat men een zo ruim mogelijk decreet betreffende de toeristische sector wil opstellen. Ik stel me de vraag wanneer dit zal gebeuren. Het verontrust me dat dit decreet wellicht niet in een handomdraai zal klaar zijn, want het duurt gewoonlijk

lang vooraleer men in de sector van het toerisme tot een besluit komt.

Ten tweede : wat zult u doen met de ingediende dossiers die al zijn genummerd ? Hoe zullen ze worden behandeld ? Wat zal de plaats zijn van de huidige expansiesteun aan de hotelsector in de nieuwe regelgeving ? Over welke budgetten beschikt men hiervoor ? Ik kan hierover niets terugvinden.

Ten derde : zult u maatregelen nemen om in de tussentijd de hotelsector toch niet volledig in de kou te zetten ? Zo ja, welke ? Mijn vierde vraag zal ik deze namiddag stellen tijdens de bespreking van de begroting.

De voorzitter : Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, misschien is er enige onduidelijkheid ontstaan tussen enerzijds het betoelagingsbesluit houdende de subsidiëring van de moderniserings- en brandveiligheidswerken van logiesverstreckende bedrijven op basis van het besluit van 26 mei 1988 en anderzijds het expansiedecreet gangbaar bij de administratie Economie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Die beide instrumenten beogen elk een andere doelstelling. Door onjuiste berichten die daarover in de pers verschenen zijn, is blijkbaar hier en daar een misverstand gegroeid.

Het besluit, zoals dit werkzaam was in het kader van Toerisme Vlaanderen, voorzag onder meer in een financiële tussenkomst wegens de nieuwe en verplicht opgelegde brandveiligheidsnormen voor hotels.

In de voorbije tien jaar werd voor meer dan 800 miljoen frank aan premies uitbetaald ten gunste van meer dan 700 hotels. De expansiewetgeving daarentegen is geconcipeerd als een Vlaamse hefboom tot stimulering van het economisch leven om aldus bij te dragen tot het economisch vernieuwingsbeleid. Dit expansie-instrument werd na het beraad dat daaromtrent in deze commissie werd gevoerd, door de minister van Economie herschikt. Het is en blijft evenwel een goed middel om nieuwe buitenlandse investeringen aan te trekken én om binnenlandse investeringen te bevorderen waarbij nauwkeurig geselecteerde doelstellingen worden nagestreefd in het kader van onder meer het werkgelegenheidsbeleid. Daardoor werd door deze herschikte expansiewetgeving aan de hand van een economisch instrument ook een sociale

Van den Brande

doelstelling waargemaakt. Dit gebeurde op een bijzonder adequate manier, dus niet ten koste van de bedrijven.

Vermits deze expansieregelgeving tot de bevoegdheid van de minister van Economie behoort, heeft de Vlaamse regering op 27 oktober jongstleden beslist een deel van de huidige expansierichtlijn aan te passen. Het is in dit kader - en waarschijnlijk is daar het misverstand ontstaan - dat minister Van Rompuy stelde dat een totale wijziging en codificatie van de expansiewetgeving zich om vele redenen opdrong. Dit zou moeten gebeuren onder meer in het licht van de Agenda 2000 van de Europese Commissie, en meer bepaald van de hertekening die door de Europese Unie zal worden voorgesteld in het licht van de diverse doelstellingen, van de omschrijving van de ontwikkelingszones en van de herziening van de Europese structuurfondsen. Het is mijns inziens een goede aanpak vanwege de minister van Economie, omdat daarmee degelijk rekening wordt gehouden met de gewijzigde Europese realiteit.

Deze herziening slaat dus niet op een herziening van de toeristische sector. Gedurende de periode dat Toerisme Vlaanderen premies toekende aan hotels, werd deze tussenkomst door de administratie Economie afgetrokken van haar eigen tussenkomsten om zo dubbel gebruik uit te sluiten.

Ik kan u hier ook bevestigen wat ik reeds heb geantwoord op uw schriftelijke vraag nummer 206 van 9 juni 1998 : de 125 dossiers die nog in behandeling zijn bij Toerisme Vlaanderen op basis van het besluit van 26 mei 1998 zullen worden afgewerkt op basis van de middelen waarin de begroting 1998-1999 voorziet.

Tot slot wens ik nog te wijzen op de brief van 29 oktober 1998 van minister Van Rompuy waarin ik de uitdrukkelijke bevestiging kreeg dat de toeristische en recreatieve investeringen die gedurende enige tijd door de administratie Economie in beraad werden gehouden, opnieuw zullen worden behandeld in het kader van de normale regelgeving in het licht van de nieuw aangepaste expansiewetgeving. Als dit mechanisme nu ophoudt, dan is het maar logisch dat men gebruik kan maken van de algemene regel van de expansiewetgeving.

Indien ik stel dat het besluit van 26 mei 1988 niet meer zal worden gebruikt voor de algemene subsidiëring van werken, dan sluit ik niet uit dat dit besluit - indien aangepast - nog kan worden

gebruikt voor heel doelgerichte investeringen in hotels waar dit een duidelijke accommodatiedoelstelling dient. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan het toegankelijker maken van de hotels voor mindervaliden.

Door de integratie van beide subsidiemechanismen wordt tegemoetgekomen aan het verzoek van de sector om één aanspreekpunt of loket te hebben voor de financiële ondersteuning van investeringen.

Voor verdere details ben ik zo vrij te verwijzen naar het antwoord op uw schriftelijke vraag. Ik hoop evenwel dat het eventuele misverstand hierbij uit de weg is geruimd.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister-president, u hebt uitgebreid geantwoord op vragen die ik niet heb gesteld. Ik stel de hotelpremies, die dienden om de lamentabele toestand van heel wat hotels te verbeteren, zelfs niet eens meer in vraag vermits die afgeschaft zijn.

Mijn vraag had betrekking op de opschorting van de expansiesteun onder de vorm van rentetolagen via de bankinstellingen. Als ik mijn vraag onduidelijk heb gesteld, dan verontschuldig ik me daarvoor. Ik zou willen weten wat er gebeurt met de kredietdossiers die in de banken zijn ingediend en waarvoor men normaal rentetolagen kan ontvangen. De tolagen zijn immers opgeschort. Zullen ze worden losgemaakt of niet ? Het gaat immers over reeds gedane investeringen, want men kan geen rentetolage ontvangen vóór men investeert.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer Ramoudt, ik herhaal dat minister Van Rompuy me in een brief van 29 oktober 1998 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de toeristische recreatieve investeringen die de administratie Economie heeft opgeschort, opnieuw zullen worden behandeld. Het is immers logisch om zowel het ene als het andere te doen. In een bijkomende nota lees ik dat de opgeschorte dossiers nog vóór het jaareinde een normale behandeling zullen krijgen. Ze zullen met andere woorden zo snel mogelijk worden afgewerkt volgens het algemeen expansiedecreet.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister-president, tussen het moment dat ik de vraag stelde en 29 oktober lag een hele tijd, maar ik ben hoe dan ook tevreden met het antwoord en zeker met het bijkomend element.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

**Vraag om uitleg van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de Vlaamse reisindustrie en de oproep van de Birme-
se bevolking**

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Verwimp tot de heer Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de Vlaamse reisindustrie en de oproep van de Birmese bevolking.

Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, mijn vraag behandelt de relatie tussen de Vlaamse reisindustrie en Birma. Voor ik mijn vraag stel, wil ik graag een historische schets van het land Birma geven.

Op 27 mei 1990 werden in Myanmar of Birma voor het eerst in dertig jaar democratische verkiezingen georganiseerd. Die werden met een overweldigende meerderheid gewonnen door de National League for Democracy, of de NLD, onder leiding van Aung San Suu Kyi. De partij behaalde 82 procent van de parlamentszetels, maar de verkiezingsuitslag werd genegeerd door de State Law and Order Restoration Council of SLORC. De verkozen volksvertegenwoordigers mochten hun mandaat in het parlement niet opnemen. Tot vandaag zijn de militairen in Birma aan de macht. De werking van de NLD wordt door het regime zwaar bemoeilijkt. Studentenorganisaties, vakbonden en onafhankelijke religieuze bewegingen zijn niet toegelaten.

Aung San Suu Kyi werd reeds vóór de verkiezingen van 1990 onder huisarrest geplaatst. Tijdens haar gevangenschap ontving ze in 1991 de Nobelprijs voor de vrede. In juli 1995 werd ze onder buitenlandse druk vrijgelaten. De laatste maanden is de toegang tot haar huis echter geblokkeerd. Na haar vrijlating riep ze op tot dialoog tussen de NLD, de militaire regering en de vertegenwoordigers van de

inheemse volkeren. De militaire regering blijft echter elke vorm van dialoog weigeren.

Mijnheer de minister-president, in een andere commissie van het Vlaams Parlement hebben we het al vaker over mensenrechten gehad. Deze commissie is daar misschien niet het uitgelezen forum voor. Heel wat landen treden de mensenrechten met de voeten, maar er zijn gradaties. Birma is een van de landen waar de mensenrechten het ergst worden geschonden, en het regime werd daarvoor door de VN ook veroordeeld. De VN schat het aantal dwangarbeiders in Birma op 1 miljoen. De mensenrechtencommissie van de VN stelde in april 1998 een aantal feiten vast : buitenrechtelijke en willekeurige executies, overlijdensgevallen tijdens gevangenschap, martelingen tijdens politieke aanhoudingen, geheime rechtspleging zonder elementaire verdediging, beperking van de vrije meningsuiting en vrije vereniging, gedwongen verhuizingen, dwangarbeid voor volwassenen en kinderen, onderdrukking van etnische en religieuze minderheden, en seksueel misbruik van volwassenen en kinderen door regeringsfunctionarissen.

Birma is een belangrijke producent van opium en heroïne. Het land staat in voor ongeveer 60 procent van de wereldproductie. Deze productie is tijdens de laatste tien jaar erg spectaculair toegenomen. De militaire regering onderneemt geen acties om de productie en handel te verminderen. De drugbaronnen worden integendeel aangemoedigd om hun opbrengsten in eigen land te investeren. Voor de militaire regering betekent het druggeld een zeer belangrijke bron van inkomsten.

Niet enkel het druggeld, maar ook het geld afkomstig van toerisme is een belangrijke inkomstenbron. De NLD en de regering van Birma in ballingschap roepen de internationale gemeenschap op tot een economische boycot van Birma. De inkomsten uit handel, investeringen en toerisme komen volgens hen vooral ten goede aan de militaire junta. De militairen investeren in de eerste plaats in het leger en verwaarlozen het onderwijs en de gezondheidszorg volledig. Een tweede reden van de oproep tot een boycot is dat de militaire regering weigert de verkiezingsuitslag van 1990 te erkennen en een echte dialoog te starten met de NLD en de vertegenwoordigers van de inheemse volkeren.

Ondertussen is Birma voor de Vlaamse reissector een bestemming geworden die sedert enkele jaren steeds meer reizigers lokt. Door Birma-reizen te verkopen, gaat de Vlaamse reisindustrie in op de uitnodiging van het huidige militaire regime dat

Verwimp-Sillis

sinds 1992 illegitiem aan de macht is. Meer nog, de reissector negeert de oproep van de Birmese bevolking die uitdrukkelijk vraagt om uit Birma weg te blijven en alle reizen naar het land stop te zetten, omdat het een financiële en morele steun is aan een niet-democratisch regime dat zich schuldig maakt aan zware schendingen van de mensenrechten.

Internationaal krijgt de oproep van de NLD de steun van onder andere de Birmese regering in ballingschap, de Amerikaanse regering, die alle nieuwe investeringen verbiedt en het Europees parlement, dat tal van resoluties goedkeurde waarin de schendingen van mensenrechten werden veroordeeld en waarin wordt opgeroepen tot economische sanctie. Verder krijgt hij de steun van de minister van Buitenlandse Zaken van het Verenigd Koninkrijk, de heer Cook, die binnen de Europese Unie een diplomatiek offensief is gestart om lidstaten ervan te overtuigen touroperators actief te ontmoedigen om Birma-reizen te organiseren. Verder is er ook de steun van de ministers van Buitenlandse Zaken van de Europese Unie die op 26 oktober jongstleden een verklaring hebben afgelegd, waarin ze het standpunt bijtreden van Aung San Suu Kyi, namelijk dat toerisme naar Birma op dit ogenblik niet gepast is. Tot slot krijgen ze de steun van tal van internationale en Vlaamse NGO's. In ons land ondersteunen dertien organisaties de oproep tot boycot, waaronder het ACV, het NCOS, Oxfam, Broederlijk Delen, KWIA, Mensenbroeders, het FOS, enzovoort.

Op dit ogenblik is in het Belgische federale parlement een resolutie in voorbereiding die de NLD en Aung San Suu Kyi ondersteunt, de dictatuur veroordeelt voor de schending van de mensenrechten en de Belgische regering oproept haar beleid, dat een ontradingseffect heeft, voor te zetten. Vanuit Vlaanderen reizen ongeveer vijftien organisaties naar Birma : Anders dan Anders, VTB-VAB, Jetair, Best Tours, Koning Aap, Vreemde Continenten, Belgium International, enzovoort. Joker Toerisme en Anders Reizen schrapten ondertussen hun reizen naar Birma.

Ook tal van bedrijven hebben hun activiteiten in Birma stopgezet : C&A, Ericsson, Hewlett Packard, Levi Strauss, Pepsi Cola, Heineken, Carlsberg en het Belgische Interbrew.

Dan heb ik tot slot nog een paar concrete vragen. Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering reeds ondernomen om de reissector van deze oproep op

de hoogte te brengen ? Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering genomen om de reissector actief af te raden om Birma-reizen te organiseren ? Is de Vlaamse regering bereid om in navolging van de initiatieven van het Verenigd Koninkrijk stappen hiertoe te ondernemen ?

De voorzitter : Het werpt een nieuw licht op de zaken als nu blijkt dat Levi Strauss haar vestigingen sluit omwille van het regime.

Minister-president Van den Brande heeft het woord.

Minister-president Luc Van den Brande : Mijnheer de voorzitter, u sluit zich aan bij de vraag om uitleg en geeft er een eigen interpretatie aan. Ik zal daar niet op ingaan. Ik moet wel absoluut iedere vergelijking afwijzen, tenminste wat de Vlaamse regering betreft.

Het is niet de eerste maal dat de relaties van Vlaanderen met betrekking tot het regime in Birma aan de orde zijn. Op mijn initiatief werd de geplande verkenningsmissie van Export Vlaanderen naar Myanmar van februari 1997 afgelast. Mijn beslissing was gebaseerd op het gemeenschappelijk standpunt van 25 oktober 1996 van de Raad van de Unie over Myanmar dat in werking trad op 29 oktober 1998. Als gevolg hiervan heb ik de beslissing genomen om deze verkenningszending te schrappen.

We hebben binnen onze bevoegdheden onze verantwoordelijkheid genomen. Vanzelfsprekend is er geen samenwerking tussen Myanmar en Vlaanderen. In het toenmalig gemeenschappelijk standpunt van de Raad van de Unie werd onder meer vastgesteld dat de toenmalige State Law and Order Restoration Council, wat nu de Peace and Development Council van Myanmar is, weigerde met de Unie een zinvolle dialoog te voeren. Ten tweede is er een manifest gebrek aan vooruitgang vastgesteld in het democratiseringsproces in Myanmar. Ten derde is de uitslag van de verkiezingen van mei 1990 niet geëerbiedigd en werd geen einde gesteld aan de militaire overheersing. Tot slot doet de SPDC geen enkele inspanning om tegemoet te komen aan de op de algemene vergadering van de Verenigde Naties en de Unie geuite bezorgdheden met betrekking tot deze feiten.

In het besluit van de Raad van de Unie van 26 oktober 1998 werd het gemeenschappelijk standpunt van 26 oktober 1996 met een aantal bijkomende maatregelen herbevestigd : verbod op de afgifte van inreis- en doorreisvisa aan hoogge-

Van den Brande

plaatste leden van de SPDC en hun gezin en aan de Birmaanse autoriteiten van de toeristische sector; verbod op de afgifte van inreis- en doorreisvisa aan hoge officieren van de strijdkrachten en veiligheidsdiensten die beleidsmaatregelen formuleren, uitvoeren of daarvan genot hebben, alsmede hun gezin. Verschillende lidstaten - Denemarken, Nederland, Zweden, het Verenigd Koninkrijk en België -, gesteund door de gewesten en gemeenschappen, waren voorstander van een verharding van de maatregel. Wegens economische belangen werd een door ons gewenste, hardere tekst niet opgenomen in de verklaring van de Europese Unie. Voorts sloot de Unie - en ook wij - zich met een gemeenschappelijke verklaring van 30 oktober 1998 aan bij het standpunt van Aung San Suu Kyi dat het in de huidige situatie voor toeristen niet past om Myanmar te bezoeken. Een toetreding van Myanmar tot het samenwerkingsakkoord tussen de Europese Unie en Asean wordt niet aanvaard door de Unie.

Naast het initiatief van Export Vlaanderen heeft België de meest vergaande maatregelen ondersteund. De meest praktische resultaten daarvan betreffen de inkomende visa en wat daarmee samenhangt. Als derde initiatief kwam er een kleine maand geleden de gemeenschappelijke verkla-

ring over het bezoeken van Myanmar. We zullen op alle Europese en internationale fora vol overtuiging en principieel meewerken aan alle mogelijke sancties tegen het bewind in Myanmar. De overheid kan de burger uiteraard niet verbieden daar op reis te gaan - gelukkig maar -, maar ik ben bereid alle ontradingsacties te ondersteunen.

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Ik wil nog even benadrukken dat de reissector van groot belang is voor Birma. Toerisme steunt de militaire regering. Vermits toerisme een Vlaamse bevoegdheid is, zou u nog een stapje verder kunnen gaan zoals Brits minister Cook, en de reissector aanschrijven. Een boycot werkt wel degelijk, dat zagen we indertijd met de boycot tegen het apartheidsregime van Zuid-Afrika. Aangezien de democratisch verkozen vertegenwoordigers van het Birmaanse volk uitdrukkelijk vragen om een boycot wil ik aandringen op verdere initiatieven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.10 uur.*
